

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 65/2018
12.07.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Стојадин Митић, адвокат из ..., ул. ... ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво Београд, ради дуга, вредност предмета спора 8.474.220,15 динара, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3769/17 од 26.07.2017. године, у седници већа одржаној дана 12.07.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3769/17 од 26.07.2017. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Нишу П 1070/15 од 04.04.2017. године у првом ставу изреке усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде за одузету робу плати износ од 8.474.220,15 динара са затезном каматом од 25.09.2007. године до исплате. У другом ставу изреке одбијен је тужбени захтев у делу којим је тражено да се тужени обавезе да плати законску затезну камату на износ од 8.474.220,15 динара од 11.06.1999. до 24.09.2007. године. У трећем ставу изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 1.153.684,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 3769/17 од 26.07.2017. године одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена првостепена пресуда у првом и трећем ставу изреке. Преиначена је првостепена пресуда у другом ставу изреке и обавезан тужени да тужиоцу плати затезну камату на износ од 8.474.220,15 динара од 11.06.1999. до 24.09.2007. године.

Против другостепене пресуде тужена је изјавила благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права.

У одговору на ревизију тужилац је предложио да се ревизија одбије као неоснована.

Врховни касациони суд је испитао побијану другостепену пресуду у границама ревизијских разлога прописаних одредбом члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 55/14) и одлучио да ревизија тужене није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. На друге битне повреде у ревизији се не указује.

Предмет тужбеног захтева је исплата противвредности 70% робе тужиоца која се налазила у магацину бр. ..., а која је издата за потребе Војске Југославије.

У спроведеном поступку је утврђено да је тужилац је имао магацине бр. ... и бр. ... у СПЦ "ББ" у ... . Према записнику Финансијске полиције од 26.04.1999. године извршен је преглед магацина у присуству овлашћеног лица пословног центра и закључавање новим катанцима од стране овлашћеног лица војне јединице. Записником је констатовано да се у објекту тужиоца бр. ... налазила одређена роба, док је у магацину бр. ... затечена празна хладњача. На основу записника од 11.06.1999. године извршена је примопредаја магацина и Финансијска полиција је извршила издавање заплењене робе за потребе Војске Југославије. У записнику је констатовано да је у вези објекта тужиоца бр. ... затечена роба у износу од 70% издата Војсци Југославије, 20% ВУ "ВВ" и 10% је остало управи СПЦ "ББ".

Пресудом Врховног суда Рев1 10/11 од 15.03.2012. године преиначене су пресуда Вишег Трговинског суда Пж 8312/07 од 24.04.2008. године и пресуда Трговинског суда у Нишу П 1653706 од 25.09.2007. године. Обавезан је тужени да тужиоцу плати износ од 600.000,00 динара са затезном каматом од 25.09.2007. године до исплате. Одбијена као неоснована ревизија изјављена против нижестепених пресуда којима је одбијен тужбени захтев за износ преко 600.000,00 динара са каматом. Одлуком Уставног суда Уж 8788/2012 од 04.11.2015. године усвојена је уставна жалба тужиоца и утврђено да му је тачком II и III става другог изреке пресуде Врховног касационог суда повређено право на имовину у вези са правом на правично суђење. Поништене су у том делу ревизијска, другостепена и првостепена пресуда и одређено да надлежни првостепени суд одлучи о тужбеном захтеву у делу преко досуђеног износа од 600.000,00 динара са припадајућом затезном каматом од 25.09.2007. године до исплате.

Из садржине налаза и мишљења судског вештака економско - финансијске струке утврђено је да лагер листа сачињена на дан агресије 24.03.1999. године представља једини веродостојни документ о асортиману, количини и вредности заплењене робе. Према записнику од 11.06.1999. године и белешци од 22.06.1999. године, Финансијска полиција је извршила изузимање и издавање Војсци Југославије 70% од укупне количине и вредности робе која се налазила у магацину. То представља противвредност од 9.076.220,15 динара. Како је тужиоцу правноснажном пресудом Врховног касационог суда Рев1 10/11 од 15.03.2012. године досуђен износ од 600.000,00 динара, преостали износ на име противвредности невраћене робе је 8.474.220,15 динара.

На основу тако утврђених чињеница првостепени суд је закључио да тужиоцу припада право на накнаду за одузету робу у утврђеном износу, са припадајућом каматом од 25.09.2007. године до исплате. У том делу је усвојио тужбени захтев. Тужбени захтев за исплату затезне камате од 11.06.1999. до 24.09.2007. године је одбијен као неоснован. Другостепени суд је потврдио првостепену пресуду у делу у ком је усвојен тужбени захтев. У делу у ком је одбијен тужбени захтев за камату првостепену пресуду је преиначио. Другостепени суд је закључио да тужиоцу на досуђени износ противвредности робе припада затезна камата од 11.06.1999. године у складу са одредбама чл. 324. и 277. Закона о облигационим односима, с обзиром да је на тај дан утврђена цена одузете робе.

Према оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је правилно одлучио када је потврдио првостепену пресуду којом је усвојен тужбени захтев. Правилно је одлучио и када је преиначио првостепену пресуду у одбијајућем делу и усвојио тужбени захтев за исплату камате за цео опредељени период.

Тужиоцу је роба из магацина одузета за законом предвиђене потребе одбране земље, у условима проглашеног ратног стања. Право на одузимање те робе за време ратних дејстава било је засновано на одредби члана 27. Закона о одбрани и Уредби о организовању и извршавању материјалне обавезе.

У складу са Уставом Републике Србије право својине може бити одузето или ограничено само у јавном интересу утврђеном на основу закона, уз накнаду која не може бити нижа од тржишне.

Неспорно је да је тужена за потребе Војске из објекта тужиоца одузела 70% затечене робе. Противвредност робе је утврђена из налаза и мишљења судског вештака у износу од 9.076.220,15 динара. Тужиоцу је правноснажно досуђено 600.000,00 динара са каматом од 25.09.2007. године. Преостали износ вредности невраћене робе је 8.474.220,15 динара. Зато постоји обавеза туженог да тужиоцу накнади противвредност робе, код утврђене чињенице да се ради о потрошној и заменљивој роби.

Тржишна цена робе је утврђена на дан 11.06.1999. године када је сачињен записник о примопредаји магацина и издавање робе за потребе Војске. Зато од тог датума тужилац има право да потражује затезну камату.

Тврдње ревидента да је главни дуг требало умањити за 2.500.000,00 динара на име плаћене законске затезне камате од 25.09.2007. године немају ни чињенично ни правно утемељење, јер се не ради о неосновано наплаћеном износу.

Приговор застарелости је правилно оцењен од стране првостепеног суда. Ради се о праву власника ствари на накнаду вредности робе одузете за потребе одбране земље. Зато се примењује општи рок застарелости из члана 371. Закона о облигационим односима. Такво становиште је заузето и у одлуци Уставног суда Уж 446/09 од 27.04.2011. године.

Из наведених разлога је применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић